

OPENING NIGHT

Yolande Schyns

Leonon Media

'Hoi, hier ben ik weer,' fluisterde ik in gedachten. Ik legde de rode roos voor de gloednieuwe steen en vouwde mijn handen daarna in elkaar. Een gebaar dat ik van vroeger kende en dat mij troost gaf als ik hier stond. De chrysanten in de glazen vaas, die aan de randen groen was uitgeslagen, hadden hun beste tijd gehad maar het was niet aan mij om ze weg te gooien. De zon liet zich gelukkig weer wat langer zien. 'Vestje aan of uit?' vroeg ik me hardop af en realiseerde me tegelijkertijd dat dat laatste geen optie was. Blote schouders waren niet echt gepast ook al zou het de andere aanwezigen hier niet storen.

'Dag, tot volgende keer,' zei ik zacht. Ik stond op en luisterde naar het geluid, dat mijn hoge hakken maakten op het smalle pad.

Ik duwde de zware deur open. Zij klemde zoals altijd een beetje. Mijn neus werd getrakteerd op de wierookgeur van de vroege ochtendmis en ik deed alsof ik mijn vingers in het wijwater doopte. Het gerucht ging dat drugsverslaafden hier hun spuiten in schoonmaakten. Ik had in deze buurt nog nooit zo'n hopeloos figuur gezien, maar toch. Maria droeg haar witte kanten jurkje. Ze had meerdere schattige outfitjes maar deze vond ik haar het mooiste staan. Het gouden kruisje om haar nek was versierd met rode steentjes. Haar kindje droeg ook wit. Ze hadden allebei dezelfde kroon en hetzelfde lieflijke gezichtje. Ik pakte een kaars en stak hem aan.

Op weg naar de uitgang zag ik de enige persoon die ik net niet wilde tegenkomen. Ze had haar grijze regenjas tot boven dichtgeknoopt en de riem strak aangetrokken. De grote bos anjers droeg ze met beide handen. Ze keek recht voor zich uit. Ik sloeg mijn ogen neer

en met gebogen hoofd verliet ik haar territorium. Met trillende vingers pakte ik mijn autosleutels en een papieren zakdoekje uit mijn te kleine Chaneltasje. 'Would you know my name, if I saw you in heaven?' zong Eric Clapton op de radio. Ik zette hem uit. Zo'n lieve vraag zou ik niet stellen. En misschien deed dat nog wel het meeste pijn.

I.

‘Wil je ook een tosti?’ vroeg Maurice en hij smeed zijn mobieltje op de crèmekleurige loungebank.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Wie had je net aan de telefoon?’

Hij antwoordde niet maar pakte uit het keukenkastje het tostiapparaat. Het deurtje ging vanzelf dicht maar hij vond het nodig om het een duw te geven. Het bord van het antieke servies van mijn oudtante kreeg dezelfde respectloze behandeling als het brood en het beleg.

Ik zuchtte. Dit kon maar één ding betekenen. ‘Had je Serge aan de lijn? Hadden jullie ruzie?’

Serge was de stiefvader van Maurice, hij kende hem al bijna zijn hele leven. Het had nooit geklikt tussen die twee en Maurice had geen idee waarom niet.

‘Laat me nou maar even, Loulou,’ antwoordde hij met volle mond. Hij pakte de melk van het aanrecht en schonk zijn glas nog een keer vol. Ik stond op, pakte twee onderzettertjes uit de lade en legde de ene onder het pak melk en de andere onder zijn glas.

Dit ging vast weer over geld. Al hun ruzies gingen over geld.

‘Ik ben niet langer van plan om jouw extravagante levensstijl te financieren,’ had Serge een tijd geleden waar iedereen bij was gezegd. Erg pijnlijk! Maar ik kon me er wel iets bij voorstellen want Maurice zag namelijk zijn complete maandsalaris als zakgeld. Hij besteedde het alleen aan leuke dingen. Zijn kant van onze walk in closet was bijna net zo groot als de mijne, om maar een voorbeeld te noemen.

Met een papieren servetje veegde Maurice zijn mond af. ‘Sorry, ik... ‘

‘Oké,’ en ik ruimde vervolgens zijn rotzooi op. Zonder nog iets te zeggen verdween hij naar onze slaapkamer. Het geluid van gierende banden klonk van achter de gesloten deur. Hij had de televisie aangezet.

Ik keek naar mijn roze laptop en vervolgens naar de Fatboy zit-zak op ons riante balkon. De zon schitterde fel op de Maas. De loopbrug lag er verlaten bij en ook op het grasveld naast ons complex lag of zat niemand. Iedereen was vast naar het stadsstrand vertrokken. Aan de overkant van de brug was het Onze Lieve Vrouweplein maar dat kon je van hieruit niet zien. Ik pakte mijn zwarte, Spaanse waaier van het bijzettafeltje en stuurde naar het onbeweeglijke water. Alleen al voor het uitzicht wilde ik hier nooit meer weg. Ik hoopte echt dat Maurice dit keer niet zo stom was geweest. Hoeveel dagen, etentjes en avonden hadden we hierdoor al laten verpesten? Het werd de Fatboy in de schaduw met een groot glas ijsthee, een pak rijstwafels en twee tijdschriften ‘Lou, slaap je?’

Langzaam opende ik mijn ogen.

Maurice kustte me. Zijn natte haar was achterover gekamd, hij rook naar mijn favoriete aftershave en hij had zijn nieuwe donkerblauwe Boss spijkerbroek en een wit overhemd aan.

Ik trok hem iets dichter naar me toe.

‘Het is gelukkig een beetje afgekoeld.’

‘Ja?’

‘Wil je je mooi gaan maken? Ik heb iets goed te maken bij je.’

Dat dacht ik ook. Drie kwartier later liep ik in een lichtgroen zijden zomerjurkje gearmd met mijn vriendje door Maastricht.

2.

Exact een week later was ik in een zwart cocktailjurkje tot op de knie met een net niet te diep décolleté op weg naar het Giconde Hotel.

Het lag in de binnenstad van Maastricht en was vroeger een klooster geweest.

Toen ik de rode loper zag, vertraagde ik mijn pas. Een jonge vrouw met een grote microfoon in haar hand interviewde een acteur. De cameraman riep: 'En actie.' Twee fotografen schoten plaatjes. Ik kende die acteur. Hij zat ook regelmatig op het terras bij Marcello. Voor de andere mensen die naar binnen liepen, had de media geen aandacht. Ik rechte mijn schouders en volgde het stel-letje voor mij.

'Hé, hierheen.' Verbaasd keek ik om en zag een fotograaf naar mij wenken. Toen ik me helemaal omdraaide, flitste een fel licht in mijn gezicht. Een beetje verlegen liet ik daarna mijn uitnodiging aan een meisje in een zwart mantelpakje en een roze bloesje zien, dat bij de deur stond.

'Goedenavond, alsjeblieft.'

'Gave schoenen.'

'Dank je en ze zitten heerlijk.'

In de verte zag ik de receptie en hoorde ik muziek. Langzaam liep ik door de lange gang en bekeek de foto's van het voormalige klooster die aan de muur hingen.

'Onvoorstelbaar! Als je dit ziet...' zei een man die naar dezelfde foto's stond te kijken als ik. 'Wat dit voor een werk is geweest.' Hij legde zijn trillende hand op mijn onderarm. 'Daarachter,' ging hij verder en hij gebruikte zijn stok als aanwijsstok, 'daar hangen de

foto's van de bijgebouwen en het kapelletje. Het kapelletje heeft hij heel mooi in de oude staat laten herstellen.'

'Kent u meneer Sluiters persoonlijk?' vroeg ik.

'O ja, ik ken hem al heel lang. Ik was een vriend en collega van zijn schoonvader.'

Ik knikte.

'En jij? Of moet ik u zeggen? Waar kent u meneer Sluiters van?'

'Zegt u maar 'je' hoor. Ik ben de vriendin van zijn stiefzoon, Maurice.'

Hij fronste zijn borstelige wenkbrauwen en keek diep in mijn ogen.

Lachend bood ik hem mijn arm aan om samen verder te lopen, maar hij schudde zijn hoofd. 'Daarachter is het veel te druk voor mij.'

Bij de receptie nam ik een glas champagne aan en dronk het in een teug leeg. Ik bestelde gelijk een tweede glas aan de bar en legde mijn tasje en mijn vestje op de enige nog vrije barkruk.

We waren in de loungebar, die voor deze gelegenheid omgetoerd was tot disco met grote discoballen boven de dansvloer, disco-lichten en een echte dj.

Dit was vroeger de open binnenplaats geweest, had ik op de foto's gezien. Toen ik omhoog keek, zag ik dat de hele ruimte overdekt was met glas. De hotelkamers en suites lagen allemaal achter deze ruimte rondom de romantische kloostertuin.

Ik liet mijn blik over de gasten glijden en stopte toen ik Serge zag. Hij stond midden in de ruimte rechts van de dansvloer en droeg een zwart pak, een lichtroze overhemd en een zwarte stropdas. Met mijn hand zocht ik naar mijn glas op de bar, nam een slokje, knipperde met mijn ogen en zette mijn glas weer terug. Ik sloeg mijn benen over elkaar en leunde met mijn rug tegen de bar aan.

Serge was in gesprek met onze burgemeester. Toen hij afscheid van hem nam, liet hij zijn linkerhand even op de schouder van de burgemeester rusten. Daarna draaide hij zich een kwartslag om, sloeg zijn arm om Elisabeth en begroette de twee mensen waarmee zij in gesprek was.

Ondanks het feit dat ze hoge hakken droeg, was ze een stuk klei-

ner dan hij. Ze zag er Spaans uit in haar zwarte jurk en ze had haar halflange zwarte haar in een strak knotje samengebonden.

Marieke, de zus van Maurice, en haar man, Jan, waren in gesprek met een zwangere jonge vrouw.

Voordat ik het door had, keek ik toch weer naar Serge en toen ik me realiseerde waar ik naar keek, draaide ik me met een ruk om. Met mijn ellebogen op de bar, mijn handen afwisselend voor mijn gezicht en in mijn haar, bestelde ik nog maar een glas champagne.

Op deze manier had ik eigenlijk nog nooit naar Serge gekeken. Ik kende hem hoofdzakelijk uit de negatieve verhalen van Maurice en van de sporadische keren bij hem thuis. Maurice ging meestal zonder mij naar zijn moeder en bij voorkeur als hij wist dat Serge er niet was.

‘Alles oké?’ vroeg de jongen achter de bar. Ook hij droeg net als het hele mannelijke personeel een zwart pak, wit overhemd en hij had een roze pochet.

‘Roze,’ zei ik en keek naar de pochet.

‘Klopt. En roze servetten en het roze licht uit de spotjes hierboven. Dat vond mevrouw Sluiters goed passen bij het zwart en wit hier.’ Hij wees naar de zwarte tafeltjes, de witleren bankstellen en leren stoelen die aan de zijkant stonden.

Ik knikte en draaide me weer om.

Behoorlijk enthousiast omhelsde Serge een man in een overhemd met een felle print en een broek met wijde pijpen. Hij sloeg zijn arm om hem heen en samen liepen ze naar de ruimte hiernaast.

Was Maurice maar hier.

‘Moet je je ogen zo zwaar opmaken?’ had hij een uur geleden gevraagd toen we in de badkamer stonden. ‘Rode lippen, donker omlinjnde ogen. Wat ben je van plan?’

Hij keek naar me alsof hij me voor het eerst in zijn leven opge-maakt zag.

Zo maakte ik me altijd op. Ik accentueerde mijn bruine ogen en mijn mond. Dat was alles. Dat vond ik het mooiste staan bij mijn roodbruine lange haar en mijn lichte huid.

‘Sorry, Lou, maar ik heb geen zin om de hele avond als een tol om die eikel heen te draaien.’ Hij pakte de afstandsbediening van de televisie en bevrijdde zich van zijn stropdas.

‘Wil je niet meer gaan?’ wilde ik weten.

Geconcentreerd staarde hij naar de bewegende beelden op het scherm. Hij keek me pas weer aan toen ik mijn avondtasje van het bed pakte en richting de deur liep.

En daarom zat de plus one nu alleen aan de bar. Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst ergens alleen naar toe was geweest.

Naast mij kwamen een man en een vrouw staan. Hij haalde een zakdoek uit zijn broekzak en veegde een paar zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd.

‘Whisky graag.’ Hij wees naar zichzelf en naar de vrouw die nu toch echt bijna op mijn schoot zat. Ze droeg een wit pakje dat ze niet op de groei had gekocht. Ik had haar graag even op haar schouders willen tikken: ‘Sorry, ik heb uw rug nu gezien, dank u.’ Waar kende ik die mensen toch van? Ik wist het. Zij waren de eigenaren van één van de beste en duurste restaurants van Maastricht. Daar had ik vorige week met mijn vriendin en haar vader gegeten.

Ik verschoof mijn kruk een beetje naar links.

De dj draaide een voor mij onbekend maar wel lekker salsanummer. De dansvloer liep vol. Serge deed zijn jasje uit, pakte Elisabeths hand en draaide haar rond. Zo leidde hij haar naar de dansvloer. Zijn bewegingen waren snel en soepel en hij had zeker geen spaghetti arms.

Weer gleden mijn ogen af naar zijn heupen.

Het volgende nummer was Saterdaynight Fever. Een aantal mensen, inclusief Serge en Marieke, deed het hele dansje op de dansvloer. De mensen die het voetenwerk niet onder de knie hadden, stonden langs de kant en deden met de armbewegingen mee.

Een kleine ober met een smal brilletje vroeg me even later of ik nog iets wilde drinken.

Vriendelijk schudde ik mijn hoofd. Het was tijd om handjes te schudden.

Ik friemelde even aan mijn oorringetje, liet me toen van de bar-kruk glijden en stapte op Serge af.

‘Hé, Loulou, wat leuk!’ We zoenden elkaar drie keer. ‘Waar is Maurice?’

‘Hij wilde bij nader inzien toch niet komen.’

Met zijn rechterhand streek hij door zijn donkerblonde haar dat goed achterover bleef zitten en hij wendde zijn blik even van mij af. ‘Fijn, dat jij er wel bent,’ zei hij toen met een glimlach. ‘Blijf je nog even? Het is nu nog erg druk maar ik kan je straks wel een rondleiding geven, oké?’

Ik knikte, begroette de andere familieleden en als laatste Elisabeth, omdat ze steeds met anderen in gesprek was.

‘Hoi, Maurice die...’

‘Nee, sorry.’

Het spaghetti-bandje van haar jurk gleed een stukje van haar schouder. Ze schoof hem op zijn plek.

‘Je ziet er prachtig uit.’

‘Dank je,’ en ze streek met haar vingers over de roze band die om haar wespentaille zat. ‘Jij ook. Hoe laat is het? Mijn schoenen knellen.’

Even later hield de aanhang van Serge het voor gezien. Hij kuste zijn vrouw en fluisterde iets in haar oor. Ze glimlachte naar hem.

Ik bestelde een glas Spa, kletste geanimeerd met zoveel mogelijke verschillende mensen, gaf gevraagd en ongevraagd mijn visitekaartje van La studio 66 de fotostudio waar ik voor werkte en voornamelijk kunstfoto’s maakte. En zo onopvallend mogelijk hield ik Serge in de gaten.

Op een gegeven moment werd hij volledig in beslag genomen door twee Samantha’s. Samantha één sloeg haar arm om zijn middel. Samantha twee vleide zich tegen hem aan en gaf hem een zoen op zijn wang en daarna op zijn mond. Geschokt draaide ik me om.

Moest ik hier nu blijven zitten totdat hij eindelijk tijd voor me had? ‘Die man is helemaal niet met jou bezig. Wat doe je hier eigenlijk nog?’ sprak ik mezelf toe. ‘Wat jij nodig hebt, is frisse lucht en geen Serge’.

Geïrriteerd raapte ik mijn vestje op dat van de kruk was gegleden. Toen ik weer ging zitten, zei een donkere stem: ‘Hoi Loulou.’

Ik keek naar hem. Hij keek naar mij. Zijn ogen verraadden hem.

Precies zo had ik mij gevoeld toen ik voor de eerste keer uit een vliegtuig was gesprongen. We waren in Zwitserland. Twee weken

had ik er naar toe geleefd en geen moment van twijfel gevoeld. Vliegen wilde ik, als een vogel om mijn eigen as draaien en de wereld op zijn kop zien. Toen mijn copiloot de deur van het vliegtuig openmaakte, was ik er niet meer. De angst had me opgevreten. Hij was in mijn tenen begonnen en als een haastige mier naar boven gekropen, naar mijn benen, mijn buik, mijn vingers, mijn hart, tot hij bij mijn hersens was. Vrijheid leek alleen nog maar een woord waarvan ik de betekenis was vergeten.

Ik keek naar hem. Hij keek naar mij.

Ik sprong.

‘Hoe was het?’ Maurice frunnikte aan een draadje van het dekbedovertrek. Hij droeg alleen een pyjamabroek.

‘Wel leuk.’

Vragend keek hij me aan. ‘Het is verdomme half drie, Loulou. Wat heb je daar dan al die tijd gedaan?’

‘Weet ik veel, gekletst, gedanst.’ Ik liep naar de badkamer en zocht mijn tandenborstel die gewoon lag waar hij altijd lag.

Maurice sloeg zijn armen om mijn middel. ‘Je ziet er verhit en heel sexy uit.’

Voorzichtig duwde ik hem van me af. ‘Ik spring snel onder de douche. Sorry, maar ik ben doodop en we moeten allebei morgen vroeg op.’

Toen ik onder de douche stond, rook ik hem en huilde in stilte.

‘Wisselend, maar vaker goed dan slecht.’

Met haar blote hand veegt mevrouw Roelofsen de aarde weg die op het stenen randje ligt waar de viooltjes staan.

We zeggen even niets.

‘Mijn man vraagt zich soms nog wel eens af of het niet toch Maurice was die Tanja gedwongen heeft om haar uiterlijk te veranderen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, dat heeft de politie ook aan Michael gevraagd. Dat was haar eigen idee. Toen ze mij met de dood bedreigde, toen had Maurice haar pas in de grip.’

‘Fijn, dat je haar blijft opzoeken. Dat betekent veel voor mijn man en mij.’ Uit de zak van haar regenjas pakt ze een papieren zakdoek. Ze snuit haar neus.

‘Ik moet gaan,’ zeg ik na een tijdje. ‘Ze wachten op me.’

‘Ja, dag.’

‘Doet u de groeten aan uw man?’

‘Dat zal ik zeker doen.’

Via de pastorie loop ik naar de uitgang. Als ik de bocht om ben en op straat loop, zie ik in de verte Alyzée met een roze emmertje in haar hand op Carlo’s schouders zitten. Ze kijken naar de koeien in de wei, haar blonde haartjes wapperen in de wind.

Ik zwaai naar hen maar dat zien ze niet.

Het voelt goed dat we besloten hebben om vandaag al naar Het Zoute te rijden. Daar hebben we twee jaar geleden een tweede huis gekocht. Echt letterlijk aan zee. Alyzée zou daar het liefste permanent wonen. Weer of geen weer, ze wil altijd zwemmen, ze vindt het water nooit te koud. Van wie ze dat toch heeft, vraag ik me lachend af.

Ik stop even en kijk naar Kasteel Genhoes.

Aanstaande zaterdag komen Tom en Jerry, Jane met haar dochtertje en een aantal andere vrienden naar Het Zoute om mijn verjaardag te vieren en om te proosten op mijn succesvolle expositie in Amsterdam.

Alleen jij zult er niet bij zijn.

Ik pak zijn kaart uit Hongkong uit het zijvakje van mijn tas en druk hem tegen mijn hart.

Vanochtend stuurde hij een leeg sms'je. Misschien moet ik een keer een leeg sms'je terugsturen. Misschien ook niet. Er zou niets veranderen als ik het wel zou doen en tegelijkertijd zou alles veranderen.

Ik stop de kaart terug in mijn tas en met een glimlach op mijn gezicht ren ik naar mijn gezinnetje toe.